

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سوره مبارکه معارج

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشنده مهربان

سَأَلَ سَائِلٌ بِعَذَابٍ وَاقِعٍ ﴿١﴾

تقاضا کننده ای تقاضای عذابی
کرد که انجام می گیرد.

لِّلْكَافِرِينَ لَيْسَ لَهُ دَافِعٌ ﴿٢﴾

(این عذاب) برای کافران است، و هیچ کس نمی‌تواند آن را دفع کند،

مِنْ اللَّهِ ذِي الْمَعَارِجِ ﴿٢﴾

از سوی خداوندی که فرشتگانش
بر آسمانها صعود می کنند

تَعْرُجُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ
خَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ ﴿٤﴾

فرشتگان و روح (آن فرشته مقرب خداوند) به سوی او عروج می‌کنند در روزی که مقدارش پنجاه هزار سال است.

فَاصْبِرْ صَبْرًا جَمِيلًا ﴿٥﴾

پس صبر جمیل پیشه کن،

إِنَّهُمْ يَرَوْنَهُ بَعِيداً ﴿٦﴾

زیرا آنها آن روز را دور می بینند،

وَنَرَاهُ قَرِيبًا ﴿٧﴾

و ما آن رانزدیک می بینیم.

يَوْمَ تَكُونُ السَّمَاءُ كَالْمُهْلِ ﴿٨﴾

همان روزی که آسمان همچون
فلز گداخته می شود،

وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ ﴿٩﴾

و کوهها مانند پشم رنگین (درفضا)
متلاشی خواهد بود،

وَلَا يَسْأَلُ حَمِيمٌ حَمِيماً ﴿١٠﴾

وهیچ دوستی صمی می سراغ
دوستش ران می گیرد!

يُبْصِرُونَهُمْ يَوَدُّ الْمُجْرِمُ لَوْ يَفْتَدِي

مِنْ عَذَابٍ يَوْمِئِذٍ بِبَنِيهِ ﴿١١﴾

آنها را به یکدیگر نشان می دهند (ولی هر کس گرفتار کار خویشان است آن چنانکه)
گنهکار دوست می دارد فرزندان خود را در برابر عذاب آن روز فدا کند،

وَصَاحِبَيْهِ وَأَخِيهِ ﴿١٢﴾

و همسرو برادرش را،

وَفَصِيلَتِهِ الَّتِي تُؤْوِيهِ ﴿١٣﴾

و قبیله اش را که از او حمایت می کرد،

وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ يُنْجِيهِ ﴿١٤﴾

و همه مردم روی زمین را تا
مایه نجاتش گردند;

كَلَّا إِنَّهَا لَنظَىٰ ﴿١٥﴾

هرگز چنین نیست (که با اینها بتوان نجات یافت، آری) تنها شعله های سوزان آتش
است،

نَزَاةٌ لِّلشَّوٰى ﴿١٦﴾

که پوست بدن را می کند و می برد.

تَدْعُوا مَنْ أَدْبَرَ وَتَوَلَّى ﴿١٧﴾

و کسانی را که (به فرمان خدا) پشت کردند
(به سوی خود) می خوانند.

وَجَمَعَ فَأَوْعَى ﴿١٨﴾

و (آنها که اموال را) جمع و ذخیره کردند.

إِنَّ الْإِنْسَانَ خُلِقَ هَلُوعًا ﴿١٩﴾

به یقین انسان حریص و کم طاقت
آفریده شده است،

إِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ جَزُوعًا ﴿٢٠﴾

هنگامی که بدی به او رسد بی تاب می کند،

وَإِذَا مَسَّهُ الْخَيْرُ مَنُوعًا ﴿٢١﴾

و هنگامی که خوبی به او رسد مانع دیگران می شود (و بخل می ورزد)،

إِلَّا الْمُصَلِّينَ ﴿٢٢﴾

مگر نمازگزاران،

الَّذِينَ هُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ دَائِمُونَ ﴿۲۳﴾

کسانی که نمازهایشان را دائماً به جا می آورند،

وَالَّذِينَ فِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ مَّعْلُومٌ ﴿٢٤﴾

و کسانی که در اموالشان حق معینی است،

لِلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ ﴿٢٥﴾

برای سائل و محروم،

وَالَّذِينَ يُصَدِّقُونَ بِيَوْمِ الدِّينِ ﴿٢٦﴾

و آنها که به روز جزا ایمان دارند،

وَالَّذِينَ هُمْ مِنْ عَذَابِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ ﴿٢٧﴾

و آنها که از عذاب پروردگارشان بیمناکند،

إِنَّ عَذَابَ رَبِّهِمْ غَيْرُ مَأْمُونٍ ﴿٢٨﴾

چرا که هیچ کس از عذاب
پروردگارش در امان نیست،

وَالَّذِينَ هُمْ لِغُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ ﴿٢٩﴾

و آنها که دامان خویش را
(از بی عفتی) حفظ می کنند،

إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ
فَأِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ﴿٣٠﴾

جزبا همسران و کنیزان (که در حکم همسرند آمیزش ندارند)، به یقین چنین کسانی مورد سرزنش نخواهند بود.

فَمَنْ ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذٰلِكَ فَاولِيكَ هُمُ العَادُونَ ﴿۳۱﴾

و هر کس جز اینها را طلب کند، متجاوز است.

وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ ﴿٣٢﴾

و آنها که امانتها و پیمان خود
را رعایت می کنند،

وَالَّذِينَ هُمْ بِشَهَادَاتِهِمْ قَائِمُونَ ﴿۳۳﴾

و آنها که به ادای شهادتشان قیام می نمایند،

وَالَّذِينَ هُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴿۳۴﴾

و آنها که بر نمازشان مواظبت دارند،

أُولَئِكَ فِي جَنَّاتٍ مُّكْرَمُونَ ﴿٢٥﴾

آنان (که چنین اوصافی دارند) در باغهای بهشتی گرمی داشته می شوند.

فَمَا لِلَّذِينَ كَفَرُوا قَبْلَكَ مُهْطِعِينَ ﴿٣٦﴾

پس کافران را چه می شود که
با سرعت نزد تو می آیند،

عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ عِزِينَ ﴿٣٧﴾

از راست و چپ، گروه گروه (و آرزوی بهشت دارند)؟!!

أَيُّطْمَعُ كُلُّ امْرِئٍ مِنْهُمْ أَنْ
يُدْخَلَ جَنَّةَ نَعِيمٍ ﴿٣٨﴾

آیا هریک از آنها (با این اعمال زشتش) طمع دارد که او را در بهشت پر نعمت الهی وارد کنند؟!

كَلَّا إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِمَّا يَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾

هرگز چنین نیست؛ ما آنها را از آنچه خودشان می دانند آفریده ایم.

فَلَا أُقْسِمُ بِرَبِّ الْمَشَارِقِ وَالْمَغَارِبِ

إِنَّا لَقَادِرُونَ ﴿٤٠﴾

سوگند به پروردگار مشرقها
و مغربها که ما قادریم،

عَلَىٰ أَنْ نُبَدِّلَ خَيْرًا مِنْهُمْ وَمَا
بَحْنٌ بِمَسْبُوقِينَ ﴿٤١﴾

که جای آنان را به کسانی بدهیم که از آنها بهترند؛ و ما هرگز مغلوب نخواهیم شد.

فَذَرَهُمْ يَخُوضُوا وَيَلْعَبُوا حَتَّىٰ يُلَاقُوا
يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوْعَدُونَ ﴿٤٢﴾

آنان را به حال خود واگذار تا در باطل فروروند و بازی کنند تا روز موعود خود را ملاقات نمایند.

يَوْمَ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ سِرَاعًا كَانَهُمْ
إِلَىٰ نُصَبٍ يُوْفَضُونَ ﴿٤٣﴾

همان روز که از قبرها بسرعت خارج می‌شوند، گویی به سوی بتها می‌دوند؛

خَاشِعَةً أَبْصَارُهُمْ تَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ ذَلِكِ
 الْيَوْمِ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿٤٤﴾

در حالی که چشמהایشان (از شرم و وحشت) به زیرافتاده، و (پرده ای از) ذلت و خواری آنها را پوشانده است. این همان روزی است که به آنها وعده داده می شد.

صدق الله العلي العظيم